

Christel overleed tijdens de Eerste Wereldoorlog 'Die soldaat leeft in mij door'

Christel (39) is bedrijfsjurist en noemt zich de nuchterheid zelf. Toch heeft ze opmerkelijke ervaringen meegemaakt waardoor ze weet dat er meer is dan het verstand verklaren kan. Zo riep een tv-documentaire over de slag aan de Somme levensechte herinneringen bij haar naar boven aan de verschrikkingen van de Eerste Wereldoorlog. Ze besloot op onderzoek uit te gaan en belandde in een vorig leven.

“Ik ben mijn hele leven al hooggevoelig geweest. Ik voelde en zag energieën van overleden mensen, zoals een aantal familieleden van mijn vader, maar de beelden waren wel anders dan hoe ik normaal de dingen zag. Vaak kon ik zaken tot in detail beschrijven, zonder dat ik ze überhaupt kon weten. Op mijn tiende gebeurde er bijvoorbeeld iets bijzonders dat ik lang niet heb kunnen verklaren. Mijn vader werkte in de luchtvaart en praatte met iemand aan de telefoon over vliegen over het Himalayagebergte. Hij had van een piloot gehoord dat dat erg gevaarlijk was, omdat de druk daar te hoog was. Voordat ik het wist, vulde ik zijn verhaal aan met een heleboel technische informatie. Vliegen over het Himalayagebergte was inderdaad gevaarlijk, want je motoren konden bevriezen en als dat gebeurde, verloor je te veel snelheid en stortte je gewoon neer. En dat allemaal in het Engels, want zonder dat ik het in de gaten had, sprak ik opeens in een andere taal. Best indrukwekkend voor een meisje van tien, toch? Het vreemde was, dat ik me ondertussen in twee verschillende werelden bevond. Ik zat bij mijn ouders op de bank als een

klein tienermeisje én ik was een mannelijke piloot in een vliegtuig dat in brand stond en naar beneden stortte. Deels zat ik in dat lichaam en deels keek ik over de schouder van de man mee. Ik voelde zijn angst niet, maar ik wist wél dat ik op dat moment doodsbang en in paniek was geweest. Er stroomde plotseling een enorme overlevingsdrang door me heen. Ik was niet van plan om me over te geven en vocht zolang als ik kon om in de lucht te blijven. Het was een heel heldere herinnering die als een soort televisiebeeld in een paar seconden in mijn hoofd voorbijkwam. Het hele voorval duurde niet lang, maar het maakte wel heel veel indruk. Mijn ouders vonden het ook heel apart wat er was gebeurd. Was het mijn verbeelding geweest of wist ik op onverklaar-

bare wijze toch meer dan ik weten kon? Het antwoord kregen we pas veel later toen ik ergens een Engelstalig boekje vond over een Amerikaanse luchtbrug tussen Nepal en China van begin jaren vijftig van de vorige eeuw. Het weer op die route was verraderlijk, wat erg gevaarlijk voor de luchtvaart kon zijn. Er waren al meerdere vliegtuigen neergestort en wat bleek? De plaats waar het over ging, bevond zich precies boven de Himalaya. Bizar toch? Dit had ik allemaal al aan mijn ouders verteld.

De jaren gingen voorbij en een tijdlang bleef het wat betreft de onverklaarbare ervaringen rustig. Totdat ik zeventien was en op een dag een documentaire over de Eerste Wereldoorlog keek. Het ging over de Slag aan de Somme in Frankrijk waar in 1916 vijf maanden lang enorm heftig gevochten is. Er vielen meer dan een miljoen slachtoffers en het maakte op mij veel indruk. De hele documentaire had ik onderuitgezakt op een luie stoel gekeken. Met mijn hoofd leunde ik tegen de rugleu-

ning en toen het tv-programma klaar was, kreeg ik opeens een heel helder moment. Ik wist gewoon dat als ik op dat moment zou opstaan, ik een kogel in mijn hals zou krijgen en dood zou gaan. Ik had geen idee waar die ingeving vandaan kwam. Ik zag verder niks raars en ik wist ook dat ik gewoon veilig in de woonkamer zat, maar het gevoel was zo krachtig en realistisch; in mijn hoofd bevond ik me ergens anders, in een zeer gevaarlijke situatie waarbij ik continu moest vrezen voor mijn leven. Uiteindelijk duurde het een half uur voordat ik mijn stoel als 'schuilplek' durfde te verlaten en mijn angst gelukkig ook direct verdween. Alsof ik weer uit het moment stapte.

Beduusd door wat er was voorgevallen, vertelde ik het later die avond aan mijn ouders. Mijn moeder wees meteen naar de opvallende moederplek op mijn keel. 'Dat is precies de plek die je net aanwees en waarbij je

'Deels zat ik in dat lichaam en deels keek ik over de schouder van de man mee. Ik voelde zijn angst niet, maar ik wist wél dat ik op dat moment doodsbang en in paniek was geweest'

Tekst: Renée Brouwer - Foto: privebezit / flickr / wikimedia

vreesde voor een kogelinslag, merkte ze op. ‘Dat is toch bizar?’ Ik knikte. Ik had er ook geen verklaring voor, maar ik wist zeker dat ik het me niet had ingebeeld. Er zat meer achter, maar de link kon ik toen nog niet leggen.”

BEZOEK

“Vier jaar later, ik was inmiddels eenentwintig en studeerde rechten, maakte ik ’s nachts weer iets heel opmerkelijks mee: ik werd plotseling wakker en zag de geest van een overleden soldaat voor mijn bed staan. Ik schrok me helemaal kapot. Doodsbang maakte ik mijn vriend - inmiddels zijn we getrouwd - wakker.

‘Er staat een man voor ons bed!’ riep ik. ‘Zie jij hem ook?’

Hoewel ik er al aan gewend was dat ik regelmatig na een vreselijke nachtmerrie badend in het zweet wakker werd, wist ik dat dit geen nare droom was. Dit was echt. Of voor zover het dat kon zijn. Ergens wist ik namelijk al dat de man die ik zag, een geest was. Hij was wat doorzichtiger dan ‘normale’ mensen en ik herkende hem vaag.

‘Ik zie niks,’ antwoordde mijn vriend geschrokken. Starend naar de man begon ik te praten. ‘Ik weet het al. Hij

‘Plotseling werd ik wakker en zag de geest van een overleden soldaat voor mijn bed staan. Ik schrok me kapot’

is een van ons. Hij hoort eigenlijk aan onze kant, maar hij is doorgeslagen en wil ons nu vermoorden.’ Kalm vertelde ik de informatie die er in mij opkwam. Alsof ik het allemaal alleen maar observeerde. Mijn vriend begreep er niks van, maar gelukkig kon hij zich snel

herpakken en begon meteen allerlei vragen aan me te stellen. Waar kwam de man vandaan? Wanneer had hij geleefd? En wie bedoelde ik precies met ‘ons’?

Als in een soort trance gaf ik antwoord. Ik kende de man uit mijn bataljon. We waren allebei soldaat in de Eerste Wereldoorlog en we streden in 1917 in Ieper, een stad in West-Vlaanderen, vlakbij de Franse grens. Hoe hij heette, wist ik niet. Net als mijn eigen naam uit die tijd, die wist ik ook niet. Het enige wat ik wél zeker wist, was dat ik een jonge

man was. Net als tijdens de ervaring die ik op mijn tiende met een vorig leven als piloot had gehad, bevond ik me nu ook weer deels in het lichaam van de soldaat. Dit keer voelde ik vooral de pijn en het verdriet die deze jongen met zich meedroeg.”

TERUG NAAR IEPER

“Uiteindelijk zijn we die nacht onrustig gaan slapen. De geest bleef de hele nacht aanwezig, maar toen ik de volgende dag wakker werd, was hij weg. Mijn vriend en ik konden het allebei niet loslaten. Niet veel later besloten we samen in Ieper op onderzoek te gaan. Het was op een prachtige lentedag in 2002, toen we er met onze auto aankwamen. Toen we Ieper binnenreden, rolden de tranen over mijn wangen. ‘Wauw, wat is het hier mooi geworden,’ zei ik, terwijl ik vol bewondering keek naar het prachtige, middeleeuwse plein en de Gotische gebouwen eromheen. ‘De laatste keer dat ik hier was, is alles kapotgeschoten. En nu ziet het er

eindelijk uit zoals het zou moeten zijn.’ De woorden waren eruit, voordat ik erg in had. Ik was nog nooit in Ieper geweest, maar toch voelde het alsof ik het kende, van heel lang geleden.

Nadat we ons hadden ingecheckt bij ons hotel, bezochten we een paar musea. Er zijn verschillende musea in Ieper waar uitvoerig aandacht wordt besteed aan de situatie van de stad tijdens de Eerste Wereldoorlog. Dit doen ze vooral aan de hand van veel foto’s die in die tijd gemaakt zijn. Maar toen ik die beelden zag, wist ik meteen dat die foto’s niet het hele verhaal vertelden. ‘Dit is maar een deel van de oorlog,’ zei ik stellig tegen mijn vriend. ‘Het is allemaal gecensureerd. Zo is het niet gegaan. Waar zijn de bloederige details? En alle foto’s van de ontelbare slachtoffers die er gevallen zijn?’

Onze zoektocht ging verder en al snel kwamen we bij een aantal onofficiële musea uit. Dit zijn vaak kleine gedenkplekken en tentoonstellinkjes van de lokale bevolking zelf over de oorlog in Ieper, bijvoorbeeld bij hen thuis of in een klein café. In de tijd van de Eerste Wereldoorlog was de fotografie net in opkomst en daarom zijn er in die periode heel veel foto’s aan het front gemaakt. En juist die foto’s lieten deze mensen zien. De meeste waren te gruwelijk voor woorden, maar toen ik deze beelden zag, voelde ik een raar soort opluchting. Ja, zo was het inderdaad

gegaan, deze foto’s brachten me weer iets dichterbij mijn vorige leven.”

ONVRIJWILLIG

“Onze volgende stop was een grote militaire begraafplaats. Dit was zo indrukwekkend. Ik kreeg een brok in mijn keel, toen ik al die duizenden graven zag. Plotseling kwam er weer een herinnering naar boven. Ik was pas zeventien jaar, toen ik uit Engeland naar België werd gestuurd om te vechten. Er was geen dienstplicht voor minderjarigen, maar het was toch geen vrijwillige keuze van mij geweest. Ik moest van mijn moeder. Als Christel observeerde ik mijn vorige leven als soldaat. Ik keek naar mijn kleren en zag wat ik aan had veranderen in een legergroen uniform. Ook zag ik de verschillende wapens die ik altijd bij me droeg. Er kwam zoveel informatie bij me binnen, ik moest het eerst even laten bezinken, voordat ik het aan mijn vriend kon vertellen.

‘Er was een oudere soldaat van vierentwintig, Matthew, die mij onder zijn hoede nam,’ vertelde ik na enige tijd. ‘We raakten bevriend, maar hij sneuvelde tijdens een gevecht. Andere soldaten probeerden me te beschermen door mij bij hem weg te houden, maar ik moest en zou hem zien.’ Het was afschuwelijk om deze traumatische ervaring opnieuw mee te maken. In mijn hoofd speelde alles zich weer af. De grote paniek die ik voelde, toen ik beseftte dat mijn kameraad niet meer

in leven was, greep me bij de keel. Het was alsof ik op die dag samen met hem ook een beetje doodging. Wat niet lang daarna ook echt gebeurde.”

VERLOSSING

“In december 1917 overleed ik. De exacte datum weet ik niet, waarschijnlijk omdat ik als soldaat zelf ook de dagen kwijt was. Maar hóe het gebeurde, herinner ik me nog wel. Op een grijze ochtend deed ik mijn rondes in een van de loopgraven, ik was geestelijk helemaal op. Het enige wat ik nog wilde, was naar huis gaan. Niet zozeer naar mijn moeder, maar meer naar een plek waar dit vreselijke leven er niet meer zou zijn. Ik wilde weg van de wrede oorlog en het maakte me niet uit hoe. Terwijl ik liep te mijmeren, struikelde ik opeens over een kapotte kist waardoor ik met mijn hoofd boven de beschutting van de loopgraaf kwam. Voordat ik het wist, werd ik beschoten. Twee keer in mijn linkerschouder en één keer in mijn keel. Mijn luchtpijp was verbrijzeld en terwijl ik ter plekke neerviel, dacht ik alleen maar: eindelijk. Eindelijk ben ik van dit leven verlost. Ik was al uit mijn lichaam voordat mijn hoofd de grond

Wat is reïncarnatie?

We worden geboren, we leven een poosje en gaan dan dood. Einde verhaal. Zo denken veel mensen in deze tijd. Maar anderen - ongeacht hun religie - geloven juist in de wedergeboorte van de ziel. Vanuit die visie leidt een mens veel meer levens dan slechts een, met de bedoeling in ieder leven de nodige lessen te leren. Net zolang tot de ziel is ‘uitgeleerd’ en weer verenigd kan worden met het goddelijke bewustzijn. Dit is geen nieuwe gedachte, maar een die al zo oud is als de mensheid zelf. Meestal zijn mensen zich niet bewust van vorige levens. Via verschillende therapieën, zoals hypnotherapie, regressie- en reïncarnatietherapie, kun je onder professionele begeleiding teruggaan naar een vorig leven. Het kan helpen om oude zaken uit een vorig leven die als een probleem - bijvoorbeeld middels angsten of fobieën - doorwerken in het nu, alsnog op te lossen door ze opnieuw door te maken. Kleine kinderen, tot een jaar of zeven, kunnen nog sterk verbonden zijn met de geestelijke wereld, van hen zijn talloze opmerkelijke ervaringen bekend die kunnen duiden op een eerder leven. Ben je hierin geïnteresseerd, dan is het boek ‘Wie was mijn kind?’ van Carol Bowman een aanrader.

‘Mijn luchtpijp was verbrijzeld en terwijl ik neerviel, dacht ik alleen maar: eindelijk. Eindelijk ben ik van dit leven verlost’

‘Uiteindelijk wist ik zelfs zijn graf te vinden. Op het graf van Matthew stond geen naam, maar ik weet zeker dat hij daar is begraven.’

raakte. Deze intense beelden van mijn dood kwamen als vanzelf binnen. Alsof ze al die tijd gewacht hadden, totdat ze eindelijk aan me getoond konden worden. Nu begreep ik mijn angst van destijds, toen ik als zeventienjarige naar die documentaire over de Eerste Wereldoorlog aan het kijken was en daarna een hele tijd niet uit mijn stoel, mijn schuilplaats, durfde op te staan. Het was heel heftig om alles te herbeleven, maar het voelde achteraf ook als een verlossing. Dit leven was al geweest. Ik had het heel zwaar gehad, maar nu was het voorbij.”

GRAF

“Nabij de militaire begraafplaats ontmoette ik ook de geest van een Engelse kapitein, Captain William Hillyer. Hij was net als ik tijdens de Eerste Wereldoorlog overleden, maar zijn ziel was nog steeds in de buurt van de plek waar

hij gestorven is. Niet zozeer, omdat hij niet over wilde gaan naar ‘het licht’, maar meer omdat hij ‘zijn’ mannen niet in de steek wilde laten. Een heleboel dode soldaten hadden namelijk niet door dat ze niet meer leefden of ze wisten simpelweg niet hoe ze verder moesten gaan. Zelf kon ik ze hier helaas niet bij helpen. Overgaan naar de volgende fase na het leven dat je geleid

niet honderd procent zeker hoe ik heette, maar ik vermoed dat het Thomas was. Het bestaan van de kapitein vond ik wel terug. In een café vlakbij de plek waar zijn geest rondhing, Hill 60, hing zijn foto met daaronder zijn naam. Ik wist meteen dat hij het was, want ik had hem diezelfde dag zelf ontmoet. Helaas bestaat het café nu al jaren niet meer, maar het blijft heel bijzonder dat

*Je weet vaak veel meer dan je denkt.
Alle herinneringen die je als ziel hebt,
neem je in elk nieuw leven met je mee’*

hebt, is iets wat je als ziel echt alleen moet doen. Pas als je er geestelijk aan toe bent, kun je verder. De kapitein heeft me echt veel verteld. Hij leidde me zelfs naar de plek waar Matthew, mijn kameraad, gestorven was: Zonnebeke, zo’n tien kilometer van Ieper. Daar vond ik in een museum foto’s die klopten met de details rondom zijn dood, precies zoals ik ze al beschreven had. Uiteindelijk wist ik zelfs zijn graf te vinden. Helaas hebben niet alle mannen in die tijd een waardig graf kunnen krijgen of ze zijn naamloos begraven. Op het graf van Matthew stond dus ook geen naam, maar ik weet zeker dat hij daar destijds is begraven. Ik voelde het in alles. Mijn eigen graf heb ik niet kunnen vinden. Ik weet daarom ook

ik hem bijna honderd jaar later in dit leven alsnog ontmoet heb.”

VOOR ALTIJD VERDER

“Teruggaan naar mijn vorige leven was heftig, maar ook mooi. Ik geloof dat iedereen terug kan gaan naar een vorig leven. Je weet vaak veel meer dan je denkt. Alle herinneringen die je als ziel hebt, neem je in elk nieuw leven met je mee. Hoewel ik zelf nuchter ben, ik ben bedrijfsjurist dus hoe nuchter wil je het hebben, zag ik alles zo helder voor me. Ik wéét dat mijn leven in de Eerste Wereldoorlog zo gegaan is. Het was een zwaar leven als Thomas, maar nu is hij een deel van mij en mijn ziel. Hij zit in mij en zo leeft hij voor altijd verder.” ■